

ΘΕΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Θέμα 3^ο
Ο Μεσσίας

Εισα-
γωγικά

1. Ο Μεσ-
σίας στην
Παλαιά
Διαθήκη

2. Η μεσ-
σιανική
ιδέα στον
Ιουδαϊσμό

3. Η μεσ-
σιανική
προσδοκία
στα Ευαγ-
γέλια

4. Ο Ιη-
σούς και ο
Μεσσίας

5. Ο Υιός
Δαβίδ

1. Εισαγωγή

Ο τίτλος και η έννοια του Μεσσία είναι η σπουδαιότερη από τις χριστολογικές έννοιες γιατί αποτέλεσε τον κύριο τρόπο με τον οποίο ο Ιησούς εισήλθε στη χριστιανική αυτοσυνείδηση.

Ο τίτλος «Χριστός» (= κεχρισμένος) ήταν αρχικά τελετουργικός και σύντομα έγινε κύριο όνομα για τον Ιησού. Η μετατροπή του τίτλου σε όνομα δείχνει τη θεμελιώδη σημασία της μεσσιανικής ταυτότητας στην πρώιμη Εκκλησία.

2. Ο τίτλος Χριστός ως κύριο όνομα

Ο Χριστός, παρά το ότι κανονικά ήταν τίτλος, έγινε πολύ σύντομα κύριο όνομα και χρησιμοποιήθηκε με ποικίλους τρόπους: «Ιησούς ο Χριστός», «Ιησούς Χριστός», «Χριστός Ιησούς». Ο Παύλος περιστασιακά αναφέρεται στον «Χριστό» και συχνά προτιμά το σύνθετο όνομα, ενώ γενικά μιλά πιο συχνά για τον «Χριστό» παρά για τον «Ιησού». Η γρήγορη αυτή μετατόπιση από τίτλο σε όνομα αντανακλά τη διάδοση του Ευαγγελίου στους εθνικούς, όπου η ιουδαϊκή εικόνα της χρίσης δεν ήταν δεδομένη.

3. Η χρήση του τίτλου ανάμεσα σε Ιουδαίους και εθνικούς

Όταν το μήνυμα του Ιησού μεταδόθηκε στους εθνικούς, ο όρος «κεχρισμένος» έχασε το παλαιό ιουδαϊκό του πλαίσιο και έγινε αναγνωρίσιμος κυρίως ως προσδιορισμός οπαδών ή ηγέτη συγκεκριμένης ομάδας.

Το γεγονός ότι οι μαθητές ονομάστηκαν «Χριστιανοί» στην Αντιόχεια δείχνει πως η ονομασία απέκτησε κοινωνική και ομαδοποιητική λειτουργία. Αυτή η νέα χρήση συνέβαλε στην καθιέρωση του «Χριστού» ως κεντρικής ταυτότητας της κοινότητας.

4. Ερωτήματα για την ιστορική χρήση

Αναφύεται το ιστορικό ερώτημα γιατί οι πρώτοι χριστιανοί αποκάλεσαν τον Ιησού «Μεσσία», παρότι ο ρόλος του φαινόταν διαφορετικός από τις ιουδαϊκές προσδοκίες της εποχής. Ερωτήματα που τίθενται είναι αν ο τίτλος αναφερόταν στον ίδιο τον Ιησού, και αν θεωρούνταν Μεσσίας κατά την ενσάρκωσή του.

Για απάντηση χρειάζεται αναδρομή στην παλαιοδιαθηκική μεσσιανική ελπίδα και στις σύγχρονες της ιουδαϊκές προσδοκίες, καθώς και εξέταση των Συνοπτικών Ευαγγελίων.

1. Ο Μεσσίας στην Παλαιά Διαθήκη

5. Χρίση και ρόλοι στην Παλαιά Διαθήκη

Στην Π.Δ. διάφορα πρόσωπα χρίονταν με λάδι και ξεχώριζαν για ιερό λειτουργήμα στη θεοκρατία του Ισραήλ. Ιερείς, βασιλείς και πιθανώς προφήτες χρίονταν, ώστε να δηλωθεί ο διορισμός τους από τον Θεό σε θεοκρατικό αξίωμα. Η χρίση σήμαινε ιερότητα και απροσβλητότητα, καθώς και συμμετοχή στην ιερότητα του αξιώματος.

6. «Οι κεχρισμένοι» στη θεολογική σκέψη

Ο όρος «κεχρισμένοι» χρησιμοποιείται για να δηλώσει όσους, στην θεία σκέψη, έχουν προοριστεί για θείο σκοπό, ακόμα και αν ο λαός δεν τους έχει κρίσει τελετουργικά. Παραδείγματα είναι ο Κύρος, βασιλιάς της Περσίας, και οι πατριάρχες που αναφέρονται ως «κεχρισμένοι» του Θεού. Με αυτό τον τρόπο ο τίτλος δηλώνει εκλογή και ιερό ρόλο μέσα στην ιστορία της σωτηρίας.

7. Περιορισμένη εμφάνιση του όρου ως «Μεσσίας»

Ο απλός όρος «Μεσσίας» δεν εμφανίζεται αυθύπαρκτα στην Π.Δ.: συνήθως συνοδεύεται από προσδιορισμούς όπως «ο Μεσσίας του Κυρίου». Κάποιοι ερμηνευτές υποστηρίζουν ότι πουθενά στην Π.Δ. δεν αποδίδεται σαφώς ο τίτλος σε έναν εσχατολογικό βασιλιά, αν και αυτό είναι αντικείμενο συζήτησης.

Η χρήση στο Ψαλμό 2 φαίνεται να αναφέρεται σε μεσσιανικό βασιλιά που είναι ταυτόχρονα Υιός Θεού και κεχρισμένος.

8. Προφητικές νύξεις για μεσσιανική μορφή

Κείμενα όπως το Δαν 9,26 ερμηνεύθηκαν από κάποιους ως αναφορά σε «κεχρισμένο» άρχοντα, αν και υπάρχουν και άλλες εξηγήσεις. Ο ύμνος της Άννας (Α΄ Βασ 2,10) είναι μια πρώιμη μεσσιανική χρήση που βλέπει έναν μελλοντικό δαβιδικό βασιλιά ως «χριστό».

Η δαβιδική παράδοση καλλιεργεί την ελπίδα για έναν «Υιό Δαβίδ» που θα εκπληρώσει την αιωνιότητα της βασιλείας.

9. Ησαΐας και η δαβιδική εσχατολογία

Τα κεφάλαια Ησ 9 και 11 διαμορφώνουν ισχυρό πρότυπο για τον μεταγενέστερο ιουδαϊσμό: ένας δαβιδικός βασιλιάς με υπερβατική δύναμη, που θα εξαγνίσει τη γη, θα συγκεντρώσει τον πιστό Ισραήλ και θα βασιλεύσει για πάντα. Η εικόνα αυτή έδωσε περιεχόμενο στη μεσσιανική προσδοκία πέρα από την άμεση ιστορική πραγματοποίηση στη βασιλεία του Δαβίδ και του Σολομώντα.

10. Ζαχαρίας και η ειρηνική είσοδος

Ο Ζαχαρίας εικονίζει τον μεσσιανικό βασιλιά ως θριαμβευτή που επιστρέφει ειρηνικά στην Ιερουσαλήμ καθισμένος σε υποζύγιο.

Ο βασιλιάς αυτός θα εξαγνίσει τον τόπο, θα φέρει ειρήνη στα έθνη και θα βασιλεύσει πάνω στο σύνολο της γης (Ζαχ 9,9- 10).

Η εικόνα του υποζυγίου υπογραμμίζει την ειρηνική φύση της νίκης και της μελλοντικής διακυβέρνησης.

2. Η μεσσιανική ιδέα στον Ιουδαϊσμό

11. Η συχνότητα του όρου Μεσσίας

Ο όρος Μεσσίας δεν εμφανίζεται συχνά στη γραμματεία της περιόδου μεταξύ Παλαιάς και Καινής Διαθήκης. Η σπανιότητά του αντανακλά διαφορετικές μεσσιανικές παραδόσεις και ποικίλες ερμηνείες ανάμεσα σε κοινότητες και συγγραφείς της εποχής.

12. Ψαλμοί Σολομώντος και πολιτική μεσσιανική προσδοκία

Οι Ψαλμοί Σολομώντος προέρχονται από άγνωστο συγγραφέα της εποχής μετά την προσάρτηση της Παλαιστίνης από τον Πομπήιο το 63 π.Χ. Ο συγγραφέας προσεύχεται για την έλευση της βασιλείας του Θεού μέσω ενός δαβιδικού Υιού που θα είναι «ο κεχρισμένος του Κυρίου», θα αποκαταστήσει την τάξη, θα εξαγνίσει τη γη, θα καταστρέψει τα ειδωλολατρικά έθνη και θα κυβερνήσει ως θεοκρατικός μονάρχης. Η αναμενόμενη βασιλεία είναι επίγεια και πολιτικοθρησκευτική, με υπερφυσικά χαρίσματα και εξουσία που δρα μέσω του λόγου και όχι της φυσικής βίας.

13. Η κουμρανική παράδοση και οι δύο κεχρισμένοι

Η κουμρανική κοινότητα περιμένει δύο κεχρισμένους, έναν ιερέα με λευιτικό τύπο και έναν δαβιδικό βασιλιά. Ο ιερατικός Μεσσίας έχει προεξοχή λόγω της ιερατικής προέλευσης των κουμρανιτών, ενώ ο δαβιδικός Μεσσίας παραμένει κεντρική ελπίδα ως πολιτικός και σωτήριος ηγέτης. Η διαθήκη του βασιλικού αξιώματος προσδίδει διαχρονικότητα στην προσδοκία ενός απόγονου του Δαβίδ που θα κυβερνήσει για γενεές.

14. Οι Παραβολές του Ενώχ και ο επουράνιος Υιός του Ανθρώπου

Στις Παραβολές του Ενώχ ο Μεσσίας εμφανίζεται ως προϋπάρχων, επουράνιος και υπερφυσικός Υιός του Ανθρώπου που φυλάσσεται κοντά στον θρόνο του Θεού μέχρι την αποκάλυψή του. Αυτή η εικόνα διαφέρει ριζικά από τον επίγειο δαβιδικό βασιλιά και αποτελεί ραβινική έμπνευσης ερμηνεία της φράσης του Δανιήλ για τον Υιό του Ανθρώπου. Σε δύο σημεία των Παραβολών του Ενώχ ο Υιός του Ανθρώπου αποκαλείται Μεσσίας.

15. Δ' Έσδρας και Αποκάλυψις Βαρούχ

Σε δύο αποκαλυπτικά κείμενα του πρώτου αιώνα μ.Χ., ο Μεσσίας παρουσιάζεται ως εκείνος που θα αποκρυφτεί μέχρι τα έσχατα και ακολούθως θα ιδρύσει μια αιωρούμενη μεσσιανική βασιλεία.

Στο Δ' Έσδρας ο Μεσσίας κυβερνά για συγκεκριμένο χρονικό διάστημα, πεθαίνει μαζί με την ανθρωπότητα και ακολουθεί ο νέος κόσμος.

Στην Αποκάλυψις Βαρούχ ο Μεσσίας κρίνει τα έθνη με βάση τη στάση τους προς τον Ισραήλ και εγκαθιδρύει ειρηνική βασιλεία.

16. Η ραβινική γραμματεία και η χρήση του όρου

Στη ραβινική γραμματεία πριν από το 70 μ.Χ. ο όρος **בן־עמר** δεν χρησιμοποιείται με απόλυτο τρόπο και εμφανίζεται σπάνια όπως στο ευρετήριο της Μισνά.

Παρά την αρχική σπανιότητα, η μεσσιανική προσδοκία αποτελεί κεντρικό θέμα στη συνολική ραβινική παράδοση, ενώ ο όρος **Υιός του Ανθρώπου** δεν αποτελεί το κύριο μεσσιανικό πρότυπο.

3. Η μεσσιανική προσδοκία στα Ευαγγέλια

17. Τα Ευαγγέλια ως πηγή - Η προσδοκία ενός Μεσσία

Τα ίδια τα Ευαγγέλια αποτελούν πρωταρχική πηγή για την κατανόηση της ιουδαϊκής μεσσιανικής ελπίδας της εποχής και δεν πρέπει να παραβλέπονται. Η ανάγνωσή τους δείχνει ότι η λαϊκή προσδοκία προσεγγίζει σε πολλά όσα περιγράφονται στους Ψαλμούς Σολομώντος.

Ο ιουδαϊκός λαός περίμενε την εμφάνιση ενός Μεσσία και η αναμονή αυτή καταγράφεται σαφώς στα Ευαγγέλια. Η προσδοκία ήταν ζωντανή και ευρέως διαδεδομένη στις δημόσιες συζητήσεις και τις αντιδράσεις του πλήθους.

18. Δαβιδική καταγωγή - Η επίγεια και πολιτική μορφή βασιλείας

Η μεσσιανική ελπίδα ταυτιζόταν κυρίως με έναν Υιό Δαβίδ που θα αποκαθιστούσε τη δόξα του οίκου του Δαβίδ. Η παράδοση που προέβλεπε γέννηση στη Βηθλεέμ και αμφιλεγόμενη προέλευση του Μεσσία ήταν διαδεδομένη μεταξύ των ακροατών του Ιησού.

Η λαϊκή έννοια του Μεσσία ήταν κυρίως επίγεια και πολιτική, με σκοπό την ανατροπή της ρωμαϊκής κυριαρχίας και την αποκατάσταση της ανεξαρτησίας του Ισραήλ. Η προσδοκία αυτή περιλάμβανε την εγκαθίδρυση μιας θεοκρατικής δαβιδικής βασιλείας.

19. Οι Μάγοι και η αντιπαράθεση με τον Ηρώδη

Οι Μάγοι αναζήτησαν τον καινούργιο βασιλιά των Ιουδαίων και οι γραμματείς τους υπέδειξαν τη Βηθλεέμ ως τόπο εκπλήρωσης της προφητείας.

Η αντίδραση του Ηρώδη αποδεικνύει ότι η έννοια του Μεσσία έγινε άμεσα κατανοητή ως πολιτική απειλή.

20. Η λαϊκή ελπίδα για σωτηρία από τη Ρώμη

Πλήθη ήλπιζαν ότι ο Μεσσίας θα ανατρέψει τη Ρώμη και θα απελευθερώσει το έθνος, γεγονός που εξηγεί την πρόθεση να κάνουν βασιλιά τον Ιησού μετά τον πολλαπλασιασμό των άρτων.

Αυτή η προσδοκία οδηγούσε σε κινήσεις που οι θρησκευτικοί και πολιτικοί ηγέτες φοβούνταν ότι θα προκαλούσαν ρωμαϊκή καταστολή.

21. Η σύγκρουση μεταξύ λαϊκής εικόνας και αποστολής του Ιησού

Η αποστολή του Ιησού φάνηκε να διαφέρει ριζικά από την κοινή μεσσιανική προσδοκία επειδή προέβαλε σωτηριολογικό και υπερφυσικό χαρακτήρα, αντί για πολιτική επανάσταση.

Όταν ο Ιησούς παρουσίασε την βασιλεία ως υπερβατικό γεγονός και μυστήριο της ζωής και της θυσίας, η δημοτικότητά του υποχώρησε.

22. Η κατηγορία ενώπιον του Πιλάτου

Κατά τη δίκη του, η κατηγορία εναντίον του Ιησού αναφέρεται στην αξίωση ότι είναι βασιλιάς και Μεσσίας.

Ο Πιλάτος σιωπηρά αντιλήφθηκε την πολιτική διάσταση του ισχυρισμού και αντιμετώπισε τον Ιησού ως μειωμένης απειλής για τη ρωμαϊκή εξουσία.

23. Η κοροϊδία και η μη-συμβατική βασιλεία

Η κοροϊδία των ιερέων και γραμματέων στον σταυρό αποκαλύπτει ότι η ιδέα του βασιλείου που πρόσφεραν στον Ιησού δεν ταυτιζόταν με την πραγματική του αποστολή.

Ο Ιησούς δεν παρουσιαζόταν ούτε συμπεριφερόταν ως αναμενόμενος πολιτικός ηγέτης.

24. Μετατόπιση της έννοιας μετά την Ανάσταση

Η πλήρης κατανόηση της μεσσιανικής αποστολής του Ιησού διαμορφώθηκε κυρίως μετά την Ανάσταση, οπότε και ο τίτλος «Μεσσίας» απέκτησε νέο σωτηριολογικό περιεχόμενο.

Μετά την αναστάσιμη εμπειρία η κοινότητα απέδωσε στον Ιησού μια μεσσιανική τάξη που ξεπερνούσε την αρχική πολιτική προσδοκία.

25. Η θεολογική συνέπεια για την Εκκλησία

Η μετατόπιση της σημασίας του «Μεσσία» από πολιτική ελπίδα σε σωτηριολογική πραγματικότητα όρισε την πρώιμη χριστιανική θεολογία.

Η νέα αυτή κατανόηση επέτρεψε στον όρο «Χριστός» να εξελιχθεί από τίτλο σε κύριο όνομα που συνεπήγαγε την ταυτότητα της κοινότητας.

4. Ο Ιησούς και ο Μεσσίας

26. Ο όρος «Χριστός» ως τίτλος στα Ευαγγέλια

Ο όρος «Χριστός» στα τέσσερα Ευαγγέλια εμφανίζεται κατά κύριο λόγο ως τίτλος και όχι ως κύριο όνομα, με ελάχιστες εξαιρέσεις όπου λειτουργεί ως όνομα σε εκδοτικές ή μεταγενέστερες προσθήκες.

Σε αρκετά σημεία απαντά χωρίς το οριστικό άρθρο αλλά διατηρεί τον τιτλοποιημένο χαρακτήρα του.

27. Σπάνιες περιπτώσεις ως κύριο όνομα

Μόνο σε μερικά χωρία η λέξη χρησιμοποιείται ως κύριο όνομα· τρία από αυτά είναι εκδοτικές τοποθετήσεις στην αρχή των Ευαγγελίων και ένα άλλο (Μκ 9,41) εμφανίζει αμφιβολίες λόγω χειρογράφων.

Συνολικά η ευαγγελική παράδοση διαφυλάσσει κυρίως την τίτλο-λειτουργία του όρου.

28. Η ιστορική υπεροχή της πραγματικότητας

Τα δεδομένα δείχνουν πως η ιστορική μνήμη υπερίσχυσε της εκκλησιαστικής ονοματοδοσίας· αν η παράδοση ήδη αποκαλούσε τον Ιησού με το όνομα «Χριστός» ως κύριο όνομα, αυτό θα φαινόταν ευκρινέστερα μέσα στα Ευαγγέλια.

Η ευαγγελική μαρτυρία και η παύλεια χριστολογία συγκλίνουν στο ότι ο τίτλος παρέμεινε ιστορικός και λειτουργικός.

29. Η ομολογία του Πέτρου στην Καισάρεια της Φιλίππου

Στην Καισάρεια του Φιλίππου (Μκ 8,27-30 κ.α.) ο Πέτρος ομολογεί «Εσύ είσαι ο Μεσσίας», γεγονός που σηματοδοτεί σημείο καμπής στη διακονία του Ιησού και συνοδεύεται από τη σύσταση περί σιωπής και την πρώτη διδασκαλία για πάθος και σταύρωση.

30. Ερμηνείες της ομολογίας του Πέτρου

Υπάρχουν διαφορετικές ερμηνείες: ο Πέτρος μπορεί να εννοούσε τον παραδοσιακό, δαβιδικό, πολιτικοστρατιωτικό Μεσσία· ή να είχε συλλάβει μια μερική αποκάλυψη της μεσσιανικότητας του Ιησού χωρίς πλήρη κατανόηση.

Ο Ιησούς απορρίπτει την προσέγγιση της δόξας ως άμεση εξουσία και χαρακτηρίζει την παρερμηνεία ως επικίνδυνη.

31. Ο χαρακτηρισμός του Πέτρου και ο «πειρασμός»

Ο Ιησούς επιπλήττει τον Πέτρο και τον αποκαλεί «σατανά» επειδή αντιπροτείνει ένα σχέδιο μεσσιανικότητας που απορρίπτει τον δρόμο της εκούσιας πάθησης και της θυσίας.

Η αντιπαράθεση φανερώνει τη σύγκρουση ανάμεσα στην προσδοκία για βασιλική δόξα και στην αποστολή του πάσχοντος Μεσσία.

32. Η δίκη στο Μεγάλο Συνέδριο (Σανχεδρίν)

Στο Σανχεδρίν ο Μέγας Αρχιερέας ρωτά «Εσύ είσαι ο Μεσσίας, ο Υιός του ευλογημένου Θεού;» και η απάντηση του Ιησού «Εγώ ειμί» ή «σὺ λέγεις» ερμηνεύθηκε ως επιβεβαίωση με δικό της ορισμό της μεσσιανικής ιδιότητας, δηλαδή ως μεσσιανικότητα μορφής Υιού του Ανθρώπου και όχι ως πολιτικός σφετερισμός.

33. Η αντίδραση του Πιλάτου και η ρωμαϊκή διάσταση

Ενώ οι Ιουδαίοι αρχηγοί κατηγορούν τον Ιησού ως ό,τι αντιλαμβάνονταν ως διεκδίκηση βασιλικής εξουσίας, ο Πιλάτος βλέπει την αξίωση κυρίως υπό πολιτική σκοπιά· η απάντηση του Ιησού μπροστά στον Πιλάτο δεν είναι σαφής άρνηση ούτε απλή επιβεβαίωση, με αποτέλεσμα ο Ρωμαίος διοικητής να τον κηρύξει αθώο για στάση, αλλά τελικώς να υποκύψει στην πίεση.

34. Η είσοδος στα Ιεροσόλυμα και ο Ζαχαρίας

Η είσοδος του Ιησού πάνω σε υποζύγιο μπορεί να ερμηνευθεί ως συμβολική εκπλήρωση της προφητείας του Ζαχαρία για τον ειρηνικό βασιλιά· η αρχική λαϊκή αποθέωση όμως μετατράπηκε σε απαίσια παροδικότητα, καθώς στην πορεία ο Ιησούς παρουσίασε μια μεσσιανικότητα μη-πολιτική και μη-στρατιωτική.

35. Συμπέρασμα για τη μεσσιανική αυτοπαρουσίαση του Ιησού

Ο Ιησούς δεν προέβη σε δημόσια, πολιτική διακήρυξη «Εγώ είμαι ο Μεσσίας» με τον λαϊκά προσδοκώμενο τρόπο· όταν όμως του αποδόθηκε ο τίτλος, δεν τον απέρριψε αλλά του έδωσε νέο περιεχόμενο: μεσσιανικότητα ως Υιός του Ανθρώπου, πάσχων και υπερβατικός, που αναδιαμόρφωσε την έννοια του Μεσσία μετά την Ανάσταση.

5. Ο Υιός Δαβίδ

36. Η δαβιδική προσδοκία της Παλαιάς Διαθήκης

Η Παλαιά Διαθήκη προσδοκούσε έναν βασιλιά από τη γενιά του Δαβίδ που θα αποκαθιστούσε το βασίλειο και θα κυβερνούσε δίκαια· ο Μεσσίας ταυτιζόταν με τον Υιό Δαβίδ ως θεόσδοτος ηγέτης.

37. Ο Υιός Δαβίδ στους Ψαλμούς Σολομώντος και στον μεταχριστιανικό Ιουδαϊσμό

Στους Ψαλμούς Σολομώντος ο κεχρισμένος του Κυρίου χαρακτηρίζεται ως Υιός Δαβίδ· στον μεταχριστιανικό Ιουδαϊσμό ο τίτλος «Υιός Δαβίδ» γίνεται συνηθισμένος ονομαστικός προσδιορισμός του Μεσσία.

38. Η εμφάνιση του τίτλου στα Ευαγγέλια και στις παραδόσεις του Ματθαίου

Στο κατά Ματθαίο ο Ιησούς εμφανίζεται πολλές φορές ως Υιός Δαβίδ σύμφωνα με αφηγήσεις που αναδεικνύουν τη δαβιδική του καταγωγή και τη σχέση του με την παλαιοδιαθηκική παράδοση.

39. Ο μειωμένος ρόλος του τίτλου στον Μάρκο και το εθνικό ακροατήριο

Στο κατά Μάρκον ευαγγέλιο ο τίτλος «Υιός Δαβίδ» εμφανίζεται σπανιότερα επειδή το ευαγγέλιο απευθύνεται κυρίως σε μη-ιουδαϊκό κοινό όπου η δαβιδική παράδοση είχε μικρότερη βεβαιότητα.

40. Ο Ιησούς ως απόγονος του Δαβίδ στη θεολογική διατύπωση του Παύλου

Ο Παύλος παρουσιάζει τον Ιησού ως άνθρωπο γεννημένο από τη γενιά του Δαβίδ, επιβεβαιώνοντας την ανθρωπογενή δαβιδική καταγωγή του Ιησού στο θεολογικό πλαίσιο της αποστολής του.

41. Το ερώτημα προς τους γραμματείς και η δυσκολία της συγγένειας - κυριότητας

Ο Ιησούς θέτει προβληματισμό για το πώς ο Μεσσίας μπορεί ταυτόχρονα να είναι απόγονος και «Κύριος» του Δαβίδ, υποδεικνύοντας μια υπερβατική διάσταση στη μεσσιανική προσωπικότητα που υπερβαίνει τη στενή γενεαλογική κατανόηση.

42. Η επανερμηνεία της μεσσιανικότητας από τον Ιησού

Ο Ιησούς αποδέχεται την ιδιότητα του Μεσσία, αλλά την επανερμηνεύει· δεν είναι ο πολεμικός κατακτητής που περίμεναν οι σύγχρονοί του, αλλά Μεσσίας με άλλο είδος εξουσίας και αποστολής.

43. Η ιστορική αξιοπιστία της ευαγγελικής παράδοσης

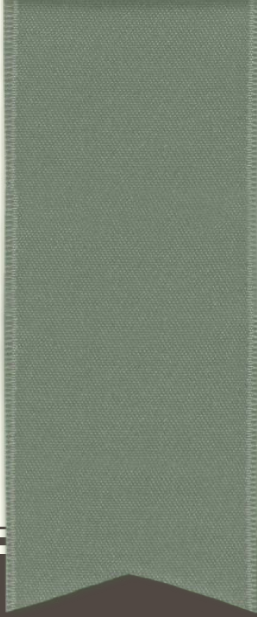
Η παράδοση των Ευαγγελίων αντανακλά ιστορικά γεγονότα· ο Ιησούς δημιούργησε κίνημα που οδήγησε πολλούς να τον θεωρήσουν εκπλήρωση των μεσσιανικών επαγγελιών και να πιστέψουν ότι μέσω αυτού η βασιλεία του Θεού είχε ήδη παρουσιαστεί.

44. Το Σανχεδρίν, ο Πιλάτος και η πολιτική διάσταση της κατηγορίας

Το Σανχεδρίν αμφισβήτησε τη μεσσιανικότητα του Ιησού και τον παρέπεμψε στον Πιλάτο με την πολιτική κατηγορία της διεκδίκησης βασιλικής εξουσίας· αυτή η συσχέτιση έκανε το «Χριστός» να μεταβληθεί σε προσωπικό όνομα στην ιστορική μνήμη.

45. Το συμπέρασμα για την αυτοσυνείδηση του Ιησού ως Μεσσία

Η πιο λογική εξήγηση είναι ότι ο Ιησούς είχε επίγνωση της μεσσιανικής του ταυτότητας· ενεργούσε ως Μεσσίας αλλά με τρόπο που διέφερε ριζικά από τις λαϊκές προσδοκίες, γεγονός που οδήγησε σε παρεξηγήσεις, αντίθεση και τελικά στη σταύρωσή του.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ ΠΟΛΥ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΟΧΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΥΠΟΜΟΝΗ ΣΑΣ